STAATSONTVOERINGEN

mensenrechtenschendingen in de Nederlandse jeugdzorg

EEN FORMELE WETSTECHNISCHE ANALYSE

Hoe Nederlandse gemeenten de misstanden in de jeugdzorg
onmiddellijk kunnen beëindigen,
en waarom dit ook moet

Amstelveen, 8 april 2022

Mw. mr. dr. H.W.R. Nakad-Weststrate
henriette@nakadlaw.nl

Voorwoord

1. Hoewel jeugdzorg is bedoeld voor “bescherming”, “zorg” en “hulp” veroorzaakt zij in Nederland al tientallen jaren veel menselijk leed, en biedt zij weinig tot geen bescherming, zorg en hulp. Vanwege de enorme omvang van deze publiek-private miljardenindustrie, is een humanitaire ramp van ongekende omvang ontstaan. Verreweg de meeste kinderen in de jeugdzorg zijn slachtoffer van onrechtmatige uithuisplaatsingen, “Staatsontvoeringen”[1], en daarmee slachtoffer van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS/UHP). Er zijn 450.000-900.000 kinderen slachtoffer van onrechtmatige staatsbemoeienis en daarmee eveneens van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS). Toch groeit de jeugdzorgindustrie ongehinderd door. Feitelijk is de Nederlandse jeugdzorg geen onderdeel meer van de rechtsstaat, maar is sprake van georganiseerde misdaad, verweven met het openbaar bestuur (maffia).

2. Doordat sprake is van een bewuste wijdverbreide, stelselmatige aanval gericht tegen de Nederlandse burgerbevolking (mannen, vrouwen en kinderen), kwalificeren deze mensenrechtenschendingen als misdaden tegen de menselijkheid; deze verjaren niet.

   Deze misdaden worden sinds 2015 gepleegd in naam van de gemeente.
   Het College van B&W vormt het dagelijks bestuur, ambtenaren zijn betrokken, en de gemeenteraad is het hoogste orgaan dat de rechtmatigheid moet controleren.
   Individuele gemeenteraadsleden zijn daarom persoonlijk verantwoordelijk en aansprakelijk.

3. Dit document bevat een formele analyse aan de hand van wetten en verdragen over de (on)rechtmatigheid en onrechtstatelijkheid van de Nederlandse jeugdzorg (hoofdstuk 3 – 5). De uitkomsten zijn schokkend, omdat hierdoor wordt aangetoond dat de ketenpartners opereren als een misdaadsyndicaat, en dat het openbaar bestuur en de rechterlijke macht zijn vermengd met georganiseerde misdaad. De analyse wijst uit dat (vrijwel) elke getroffen kinderbeschermingsmaatregel sinds 2015 nietig, onrechtstatelijk, onwettig (illegaal) en/of onrechtmatig is. Deze formele bevindingen staan los van eventuele toekomstige bevindingen (van toetsingscommissies) in het kader van de materiële toetsing op individueel dossierniveau. Hoewel die exercities nuttig zijn, kunnen we niet meer op de uitkomsten gaan wachten.

4. Dit document is niet alleen bedoeld voor gemeenteraadsleden, het College van B&W, gemeentelijke ambtenaren en de formateurs die nu in onderhandeling zijn na de verkiezingen van 16 maart 2022.
   Het advies is ook bestemd voor elke jurist, elk bestuurslid en elke leidinggevende van een GI, elk fractie van de Eerste of Tweede Kamer der Staten-Generaal, elke Minister, elke beleidsambtenaar van het Ministerie van Justitie en Veiligheid, elke jeugdbeschermer van een GI die aan beroepsstandaarden moet voldoen, elke raadsonderzoeker van de Raad voor de Kinderbescherming, elke hoogleraar en elke lector van universiteiten en hogescholen, elke advocaat en elke rechter, elke pleegouder, elke gezinshuisouder en elke zzp’er, werknemer of organisatie in de jeugdzorgketen.

5. Nederland is op papier een rechtsstaat, maar de uitvoeringspraktijk van jeugdzorg is dat niet. Alle idealen over “naar 0 uithuisplaatsingen” blijven illusoir zolang de vermenging van georganiseerde misdaad met het openbaar bestuur en de rechtspraak niet wordt opgeheven: voor de komende vier jaar is opnieuw een verdubbeling van de groei van jeugdzorg voorzienbaar. De gemeenten mogen in de geschetste omstandigheden niet meer afgaan op een rechterlijke beschikking. U bent met dit advies, wat een vervolg is op eerdere stukken – laatstelijk mijn brief van 28 januari 2022 – op de hoogte, voor zover u als professional of bestuurder deze wettelijke bepalingen en verdragsbepalingen al niet kende, of behoorde te kennen.

6. Schuift u uw gevoelens en uw geweten daarom niet langer opzij, maar doet u wat nodig is: recht doen aan de slachtoffers en voorkómen van nieuwe slachtoffers. De gemeenten hebben de sleutel in handen om deze inhumane en barbaarse commerciële praktijk te stoppen. De eerste concrete stap is de financiering te beëindigen en te zorgen dat de kinderen kunnen terugkeren naar huis. De kinderen die zonder wettelijke grondslag, illegaal, of onrechtmatig, onder Staatstoezicht zijn geplaatst, dienen ook daaruit te worden ontslagen. Door middel van aangepast beleid kunnen – en moeten – gemeenten nieuwe mensenrechtenschendingen voorkómen.

7. Mocht u vragen hebben, of concrete hulp willen voor uw gemeente of organisatie, dan ben ik uiteraard beschikbaar.

Henriette Nakad-Weststrate

[1] https://www.ad.nl/show/peter-pannekoek-krijgt-volop-bijval-na-uithaal-rond-staatsontvoeringen-naar-rutte~a49a8c9d/

Inhoud

Voorwoord 1
Hoofdstuk 1: Staatsontvoeringen 3
1.1 Mensenhandel 3
1.2 Een humanitaire ramp 4
1.3 Herstel van gemaakte fouten 5
1.4 Het voorkómen van nieuwe mensenrechtenschendingen 6
Hoofdstuk 2: Indeling jeugdzorg volgens het NJI 7
2.1 Wat is jeugdzorg volgens het NJI 7
2.2 Terminologie 7
Hoofdstuk 3: Vrijwillige of gedwongen hulp 9
3.1 Vrijwillige hulp is hoofdregel 9
3.2 Gedwongen hulp is zeer zeldzaam 10
3.3 Gevolgen van de vermenging voor de rechtsbescherming 10
Hoofdstuk 4: integriteitsproblemen 11
4.1 Belangenverstrengeling en netwerkcorruptie 11
4.2 Perverse financiële prikkels 11
4.3 Een schadelijk systeem 12
4.4 Bestuurscultuur: staatsterreur 12
4.5 Aantasting van de menselijke waardigheid (artikel 1 Handvest EU) 14
Hoofdstuk 5: nietigheid vernietigbaarheid 15
5.1 Nietigheid (schending legaliteitsbeginsel) 15
5.2 Nietigheid (strijd met dwingende bepaling/schending verdragsbepaling) 15
5.3 Vernietigbaarheid (wilsgebreken) 17
5.4 Rechtsgeldige gronden van uithuisplaatsing 18
5.5 Illegale richtlijnen terugplaatsing 19
5.6 De tenuitvoerlegging van beschikkingen 19

Hoofdstuk 1: Staatsontvoeringen

1.1 Mensenhandel

8. Volgens de Verenigde Naties is mensenhandel het werven, vervoeren, overbrengen, huisvesten of opnemen van mensen door middel van geweld, fraude of bedrog, met als doel hen voor winst uit te buiten. Mannen, vrouwen en kinderen van alle leeftijden en van alle achtergronden kunnen het slachtoffer worden van deze misdaad, die in elke regio van de wereld voorkomt.[2]

9. In Nederland vindt kinderhandel al meer dan 80 jaar plaats, georganiseerd en gefinancierd door de Nederlandse Staat. Dit gebeurt onder de noemers “Jeugdzorg”, “Jeugdbescherming”, “Jeugdhulp” etc. in een stelsel van publiek-private samenwerking. Met deze handel verdient men vooral geld naarmate de kinderen meer beschadigd raken c.q. er meer problemen kunnen worden gedetecteerd, gefabriceerd of verzonnen.[3] Men verdient niet of nauwelijks, althans minder geld, als het welzijn van kinderen wordt bevorderd en eventuele daadwerkelijke problemen of hulpvragen snel en passend worden opgelost. Deze aanpak is de basis van een miljardenindustrie op kosten van de belastingbetaler.

10. Jeugdzorg is een wereld waarin kinderen op basis van ondeugdelijke dossiers bij hun ouders worden weggehaald en naar een onbekende locatie worden gebracht, bij vreemden, waarna het contact met hun dierbaren wordt verboden of slechts sporadisch wordt toegestaan, vaak onder het mom van ‘verwarrend’ en ‘laten wennen’.[4] Deze traumatiserende ervaringen veroorzaken per definitie psychische beschadigingen bij kind en ouders. Daarnaast worden kinderen ook vaak mishandeld en misbruikt en blijft passende hulp uit. Veel kinderen worden aldus geparkeerd en vastgehouden voor financieel gewin, op basis van niet meer dan valse meldingen, ongefundeerde zorgen, misdiagnoses, giswerk, het problematiseren en medicaliseren van de kinderen door diegenen die daar een financieel belang bij hebben, en die ook niet terugdeinzen voor verdere (valse) beschuldigingen van en ongefundeerde zorgen over de ouders.

11. Door repressie en psychologische foltering worden kinderen en ouders gedwongen tot gehoorzaamheid, volgzaamheid en zwijgzaamheid en ontstaat een angstcultuur (Rutte Doctrine[5]). Uitingen van wanhoop en verdriet worden bestraft door (verdere) contactverboden, afname ouderlijk gezag (via de jeugdrechter), geldboetes en gevangenisstraf (via de strafrechter, bijvoorbeeld wegens belediging) of de dreiging met dergelijke strafmaatregelen. Vanwege de treiterijen, beledigingen, vernederingen, de intimidatie, bedreigingen en vergeldingsacties, etc. in de dagelijkse omgang met jeugdzorg, is er veel psychologisch leed, soms met zelfmoord, hersenbloedingen, hartinfarcten en kanker etc. tot gevolg.

12. Jeugdzorg is ook een wereld waarin de daders zich opwerpen als gesprekspartners en vertrouwelingen, die de slachtoffers (dwingend) uitnodigen hun gevoelens met hen te delen. Maar die ook dwingen om psychologische en medische handelingen en onderzoeken door derden te ondergaan, met hooguit het doel dat zij de onrechtmatige situatie zo snel mogelijk ‘leren accepteren’. Daarbij is een ongeschreven regel dat de informatie – selectief, al dan niet in verdraaide vorm – door de gecertificeerde instellingen tegen hen mag worden gebruikt bij de verdere dossiervorming en rechtszaken.[6] Dat geldt ook voor de weigering hieraan mee te werken.

13. Het is een wereld waarin de eigen fouten en onrechtmatig handelen niet hersteld worden, en het tijdsverloop juist verdere garanties biedt om de kinderen te verzilveren. Het tijdsverloop leidt tot verdere versteviging van de eigen rechtspositie en de (eigendoms)rechten op de geëxploiteerde kinderen (moderne slavernij). Een wereld waar de *private equity* fondsen, veroordeelde zedendelinquenten en frauduleuze zorgaanbieders hun intrede hebben gedaan, aan wie geen strobreed in de weg wordt gelegd. Een wereld die mensen aantrekt met persoonlijkheidsstoornissen zoals narcisme, psychopathie en sociopathie wat een klim op de carrièreladder niet verhindert. Integendeel. Een wereld waarin klokkenluiders genadeloos worden aangepakt en opgejaagd, zelfs buiten de landsgrenzen, net zoals

---

[2] https://www.unodc.org/unodc/en/human-trafficking/human-trafficking.html
[3] Bij meerdere problemen wordt doorgaans de term “complexe problematiek” gehanteerd.
[4] Er zijn meer patronen zichtbaar bij de behandeling van dossiers die wijzen op schadelijke psychologische manipulatie van kinderen en ouders die ook worden toegepast in religieuze sektes, zie voor de beschrijving daarvan bijvoorbeeld https://sterzoeker.blogspot.com/2012/03/leer-van-de-sektes.html. Daar tegenover is informatie publiek beschikbaar over de herkenning en behandeling van daadwerkelijke psychische/psychiatrische problematiek, zoals bijvoorbeeld https://www.studeersnel.nl/nl/document/rijksuniversiteit-groningen/inleiding-psychiatrie-voor-juristen/inleiding-psychiatrie-voor-juristen-samenvatting/12136303
[5] https://www.greelane.com/nl/geesteswetenschappen/problemen/us-constitution-22th-amendment-text-105391/; https://www.managementimpact.nl/artikel/machtsmisbruik-door-managers-een-bedreiging-voor-menswaardige-organisaties/; https://overheid.fnv-magazine.nl/012021/rutte-doctrine/;
[6] https://recovery-freechoice.com/kenmerken-sekte/

ouders die Nederland proberen te ontvluchten om hun kinderen te beschermen worden aangepakt en opgejaagd.

1.2 Een humanitaire ramp

14. Door de enorme omvang van de commerciële jeugdhulp is sprake van een humanitaire ramp. Verreweg de meeste kinderen in de jeugdzorg zijn slachtoffer van onrechtmatige uithuisplaatsingen, “Staatsontvoeringen,” en daarmee slachtoffer van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS/UHP). Er zijn 450.000-900.000 kinderen slachtoffer van onrechtmatige staatsbemoeienis en daarmee eveneens van mensenhandel/exploitatie/moderne slavernij (OTS). Ondanks de misstanden, mensenrechtenschendingen en het menselijke leed, groeit de jeugdzorgindustrie (hard) door.

15. Dit document bevat een formele analyse aan de hand van wetten en verdragen over de (on)rechtmatigheid van de Nederlandse jeugdzorg (hoofdstuk 3 – 5). De uitkomsten zijn schokkend. De analyse wijst uit dat (vrijwel) elke getroffen kinderbeschermingsmaatregel sinds 2015 nietig, onrechtstatelijk, onwettig (illegaal) en/of onrechtmatig is. Meestal komt dit doordat er: (1) geen wettelijke grondslag bestaat voor dwangmaatregelen, of (2) sprake is van nietigheid wegens schending van het legaliteitsbeginsel, strijd met dwingende wetsbepalingen, schending van verdragsbepalingen, schendingen van beginselen van de rechtsstaat. De bestuurscultuur heeft kenmerken van narcisme en soms sadisme, wat in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur. Deze bestuurscultuur wordt mede verklaard door de (integriteits-)problemen op systeemniveau, en leidt op haar beurt weer tot (verdere) aantasting van de menselijke waardigheid; schending artikel 1 Handvest EU, de belangrijkste verdragsbepaling in de EU. Aan toetsingscommissies voor de materiële toetsing op individueel dossierniveau, komen wij daarom niet meer toe.

16. Doordat sprake is van een bewuste, wijdverbreide, stelselmatige aanval gericht tegen de Nederlandse burgerbevolking (mannen, vrouwen en kinderen), kwalificeren de strafbare feiten als misdaden tegen de menselijkheid. Deze verjaren niet. Deze misdaden worden sinds 2015 gepleegd in naam van de gemeente. Het College van B&W vormt het dagelijks bestuur, ambtenaren zijn betrokken, en de gemeenteraad is het hoogste orgaan dat de rechtmatigheid moet controleren. Individuele gemeenteraadsleden zijn derhalve verantwoordelijk en aansprakelijk hiervoor.

17. Feitelijk is de Nederlandse jeugdzorg geen onderdeel meer van de rechtsstaat, maar is sprake van georganiseerde misdaad, verweven met het openbaar bestuur (maffia). Het voorstel van de nieuwe Minister voor Rechtsbescherming Franc Weerwind voor 420 kinderen, te weten een (kostbare, tijdrovende, casuïstische) materiële toetsing op dossierniveau, en de rechterlijke macht die bij voorbaat aangeeft dat een deel van de kinderen niet terug naar huis zal mogen terugkeren, maakt dit zichtbaar. Hoewel ook die materiële toetsing, op termijn, vrijwel altijd zal moeten leiden tot de conclusie van onrechtmatigheid (de meeste dossiers missen valide en betrouwbaar bewijs, gaan niet over concrete, ernstige ontwikkelingsbedreigingen, zijn ondeugdelijk door valsheid in geschrifte, leugenachtige verklaringen, ongefundeerde zorgen, valse beschuldigingen, misdiagnoses, eenzijdige, selectieve dossieropbouw, etc.), worden die materiële problemen op dossierniveau niet in dit stuk behandeld. We komen daar niet meer aan toe, omdat de uithuisplaatsingen toch al nietig of onrechtmatig zijn op grond van formele, systeemproblemen.

18. Is uithuisplaatsing van kinderen door perverse financiële prikkels in de jeugdzorg, **mensenhandel**?
    Het antwoord werd al in 2012 gegeven:

    > *“Als de gemeenten ook nog zo verstandig zijn om het nieuwe financieringssysteem zo in te richten dat afgerekend wordt op daadwerkelijke resultaten in plaats van activiteiten en doorlooptijden, dan komt ook aan het perverse effect, dat met sturen op jeugdzorgtrajecten en maximale doorlooptijden* ***het doel (kinderen zich veilig laten ontwikkelen) uit beeld raakt****, een* ***einde.”*** [7]

19. Het is niet alleen een kwestie van verstand om de mensenrechtenschendingen te stoppen, maar ook een kwestie van de rechtsstaat, van dwingende wets- en verdragsbepalingen, en van integriteit en menselijkheid. Een klein, beschaafd land als Nederland zou, wanneer zij jeugdzorg weer terugbrengt binnen de grenzen van de rechtsstaat, hooguit in totaal 420 kinderen uit huis geplaatst behoren te hebben, en hooguit 5.000 onder Staatstoezicht.

20. De gemeenten mogen in de huidige situatie niet meer afgaan op een rechterlijke beschikking. Zij hebben de sleutel in handen om deze inhumane en barbaarse commerciële praktijk te stoppen. De eerste concrete

[7] Binnenlands bestuur, 02 april 2012: Het einde van de perverse prikkels. Column van Erik Gerritsen over de financiering van de jeugdzorg. Link: https://www.binnenlandsbestuur.nl/sociaal/het-einde-van-de-perverse-prikkels-column-van-erik-gerritsen-over-de-financiering-van-de

stap is de financiering te beëindigen en te zorgen dat de kinderen kunnen terugkeren naar huis. De kinderen die zonder wettelijke grondslag, illegaal, of onrechtmatig, onder Staatstoezicht zijn geplaatst, dienen ook daaruit te worden ontslagen. In hun beleid kunnen – en moeten – gemeenten nieuwe mensenrechtenschendingen voorkómen, waarvoor zij zelf (mede) verantwoordelijk worden gehouden.

21. De wettelijke en verdragsbepalingen zijn niet ingewikkeld, maar sluiten aan bij het gezonde verstand en het rechtvaardigheidsgevoel waarmee elk mens van nature is uitgerust. Dit document is niet alleen bedoeld voor een ieder die een rol speelt in de jeugdzorgketen. Ministers, Kamerleden, bestuurders, beleidsbepalers, juristen, advocaten en rechters worden geacht de wetten en verdragen te kennen.

1.3 Herstel van gemaakte fouten

22. Gemeenten kunnen – en moeten – het volgende doen om de rechtsorde te herstellen:
    a. Gemeentes **staken de financiering** van nietige en onrechtmatige uithuisplaatsingen en toezicht.
    b. Gemeentes hebben het recht en de plicht om de financiering van nietige kinderbeschermingsmaatregelen in afgelopen jaren **terug te claimen**. Zij zijn ex artikel 162 Sv **verplicht aangifte** te doen van strafbare feiten.
    c. Onrechtmatig uit huis geplaatste **kinderen moeten onmiddellijk terug naar huis**, zonder nader onderzoek, rechterlijke beschikking of terugplaatsingstraject, omdat zij zonder rechtsgrond bij vreemden verblijven. Onrechtmatige staatsbemoeienis (toezicht) moet onmiddellijk worden gestaakt met inbegrip van vroeg signalering en risicolijsten op de wijze zoals dit nu is ingericht. De “bescherming” is nietig, onrechtmatig en schadelijk.
    d. Ouders en kinderen worden **ruimhartig financieel gecompenseerd** voor de schade en het aangedane leed.

23. Onder nietige en onrechtmatige uithuisplaatsingen en toezicht wordt het volgende in elk geval verstaan (zie hoofdstuk 3 t/m 5).

    a. **Een (‘vrijwillige’) overeenkomst** van toezicht en/of gezamenlijke regie door de Gecertificeerde Instelling **(OTS)** en/of de uithuisplaatsing **(UHP)** via het contractenrecht, dus zonder rechterlijke beschikking, waarbij de ouders niet meer zelfstandig en autonoom kunnen beslissen wanneer de hulp eindigt, **is nietig**, (1) vanwege strijd met dwingende wetsbepalingen en (2) vanwege schending van internationale verdragsbepalingen, waardoor zij door hun inhoud of strekking in strijd zijn met de goede zeden of de openbare orde.

    b. De rechterlijke beschikking waarin een uithuisplaatsing is uitgesproken, moet vermelden welke **minder schadelijke alternatieven** eerst zijn geprobeerd (artikel 8 EVRM). Rechterlijke beschikkingen waarin uithuisplaatsing is uitgesproken, zonder dat het netwerk in kaart is gebracht, nog levende familieleden, vrienden, buren, kerk, moskee, sjoel, etc. en anderen, en de rechter niet heeft vastgesteld dat zij weigeren het kind hulp te bieden, en daaraan geen voorrang heeft gegeven, **zijn onrechtmatig**.
       Minder schadelijke alternatieven waaraan prioriteit behoort te worden gegeven, zijn **ten minste**:
       (i) ouders kunnen een opvoedcursus volgen;
       (ii) ouders kunnen een autismecursus of andere relevante cursus volgen en eventueel ambulante hulp en/of dagopvang afhankelijk van de wens van de ouders;
       (iii) ouder(s) en kind gaan (tijdelijk) inwonen bij familie of anderen uit het netwerk;
       (iv) familie of anderen uit het netwerk komen tijdelijk inwonen ter ondersteuning;
       (v) er komt mantelzorg of ambulante zorg aan huis een of meerdere dagen per week, of alleen gedurende de ‘spitstijden’ (kinderen klaarmaken voor school, etenstijd, etc.);
       (vi) bij financiële problemen wordt het gezin door de eigen familie en het netwerk, eventueel met hulp van de gemeente beschermd en geholpen, zodat ook de stress die dit veroorzaakt afneemt;
       (vii) de gemeente zorgt dat er voldoende afwisselend woonaanbod is, zodat het gezin eventueel kan inwonen in een woongroep, waar het kind beschermd wordt en ouders elkaar ondersteuning en gezelligheid bieden;
       (viii) bij huiselijk geweld wordt niet het kind uit huis gehaald, maar moet *altijd* de pleger van geweld het huis verlaten (bij familie of vrienden of andere woonruimte, wat een eigen verantwoordelijkheid van de pleger is), en worden minder schadelijke vormen van ondersteuning en nazorg georganiseerd.

    c. Een uithuisplaatsing zonder dat **de beschikking** vooraf is betekend ex artikel 430 lid 3 Rv, is **nietig**.

    d. Rechterlijke beschikkingen waarin een verlenging van een uithuisplaatsing is uitgesproken op grond van een perspectiefbesluit zijn nietig, (1) vanwege strijd met dwingende wetsbepalingen en

(2) vanwege schending van internationale verdragsbepalingen. De rechters hadden deze richtlijnen ambtshalve buiten toepassing moeten laten ex artikel 94 Grondwet.

e. Een **kinderbeschermingsmaatregel zonder voorafgaand plan**, waardoor het niet voor de rechter vast staat dat de gevraagde maatregel zal werken, en zo ja, binnen welke (redelijke) termijn, of waarvan de positieve werking niet gegarandeerd kan worden, of dat de maatregel op zichzelf schade toebrengt en per saldo geen verbetering voor het kind meebrengt of dat daaraan getwijfeld kan worden. De wettelijke bepaling dat een plan binnen zes weken gemaakt kan worden, is van rechtswege nietig en had door rechters buiten toepassing moeten zijn gelaten ex artikel 94 Grondwet. Toezicht alleen vanwege de wens om het gezin te monitoren en/of de zorg dat er mogelijk in de toekomst problemen zouden kunnen rijzen, is in strijd met dwingende wetsbepalingen en internationale verdragen. Verlengingen van maatregelen op basis van een perspectiefbesluit dat (mede) is gebaseerd op illegale richtlijnen zijn eveneens nietig. Rechterlijke beschikkingen daarmee in strijd, zijn nietig en moeten buiten toepassing worden gelaten. Dit zijn vormen van moderne slavernij en exploitatie van kinderen.

f. **Spionage** van ouders en gezinnen **in naam van preventie en vroeg signalering**, het aanleggen van **zwarte lijsten aan de hand van risico-lijsten**, zijn in strijd met dwingende wetsbepalingen en schending internationale verdragsbepalingen, maar vormen ook een schending van de rechtsstaat zelf. **Preventief toezicht** op jonge, zwangere meisjes en het afnemen van hun baby bij de bevalling of kort daarna, is **eveneens verboden en nietig** op dezelfde gronden. Dit is in strijd met dwingende wetsbepalingen, beschermende verdragsbepalingen en in strijd met de beginselen van de rechtsstaat.

g. Het gehele **systeem van jeugdzorg**, waarbij geen *Chinese Walls* zijn geïmplementeerd tussen vrijwillige hulp en dwangmaatregelen, is onrechtmatig, omdat dit systeem per definitie tot mensenrechtenschendingen en rechteloosheid leidt, en de bescherming van het gezinsleven illusoir maakt. Dit is het gevolg van (voorzienbare) integriteitsproblemen, zoals belangenverstrengeling, netwerkcorruptie, perverse financiële prikkels, een bestuurscultuur van wetteloosheid en staatsterreur, en uiteindelijk persoonlijke belangen bij (het doorgaan met) het plegen van strafbare feiten, en naderhand de misdrijven te ontkennen, te nuanceren, en in de doofpot te stoppen. Het is een staat in een staat.

1.4 Het voorkómen van nieuwe mensenrechtenschendingen

24. De volgende stappen moeten – zonder verder uitstel – worden genomen om nieuwe misstanden en mensenrechtenschendingen te voorkómen:
    a. De gemeente staat geen nieuwe nietige en onrechtmatige vormen van staatstoezicht en uithuisplaatsingen meer toe.
    b. De gemeente staat geen plaatsing in gesloten accommodaties meer toe.
    c. De gemeente bestrijdt de integriteitsproblemen van het huidige bestel: zij ontmantelen spionagediensten en geheime politiediensten, en bouwen Chinese Walls om de scheiding tussen vrijwillige hulp en gedwongen bescherming te waarborgen;
    d. De gemeente staakt de toekomstige financiering van nietige en onrechtmatige kinderbeschermingsmaatregelen, zodat deze uitzonderingen blijven.
    e. Verantwoordelijken voor ernstige misstanden en mensenrechtenschendingen in het verleden worden niet benoemd tot wethouder jeugdzorg, en de gemeente verbreekt banden met instellingen die voor de schendingen verantwoordelijk waren.
    f. De gemeente bevordert hulp aan gezinnen in eigen regie via de eigen huisarts, en zorgt dat de administratie van de PGB's zo eenvoudig is, dat elk gezin dit kan met hulp uit het eigen netwerk en desnoods vanuit de gemeente. Eenmaal verstrekte PGB's worden niet teruggevorderd. Fouten zijn voor rekening en risico van de gemeente; de betrokken ambtenaren en hun leidinggevenden bij SVB en de gemeenten zijn verantwoordelijk.

Hoofdstuk 2: Indeling jeugdzorg volgens het NJI

2.1 Wat is jeugdzorg volgens het NJI

25. In juli 2021 verscheen een overzicht van Nederlands Jeugdinstituut, het NJI:[8] "*Help!* Wat is het verschil tussen jeugdzorg en jeugdhulp?" Volgens het NJI is het begrip **jeugdzorg** een overkoepelend begrip, en wordt sinds de invoering van Jeugdwet 2015 daaronder het volgende verstaan:

a. jeugdhulp:
- Hulp bij psychische problemen, verstandelijke beperking, opvoedproblemen.
- Jeugdhulp zonder verblijf:
  - Wijk- of buurtteam
  - Ambulante hulp op locatie aanbieder
  - Daghulp op locatie aanbieder
  - Hulp in netwerk (thuis, op school)
- Jeugdhulp met verblijf:
  - Pleeggezin
  - Gezinsgerichte opvang (logeerhuizen of zorgboerderijen)
  - Gesloten plaatsing in instelling
  - Overige jeugdhulp met verblijf

Uitgevoerd door jeugdhulpaanbieders.

b. jeugdbescherming:
- OTS
- Voogdij

Uitgevoerd door gecertificeerde instellingen.

c. jeugdreclassering
- Toezicht en begeleiding gedwongen
- Toezicht en begeleiding vrijwillig
- Individuele trajectbegeleiding

Uitgevoerd door gecertificeerde instellingen.

26. Alvorens in hoofdstuk 3 t/m 5 te gaan op de schending van wetten en verdragen, die door dit overzicht zichtbaar worden gemaakt, wordt eerst in dit hoofdstuk 2 kort stilgestaan bij de terminologie die direct tot veel verwarring leidt.

2.2 Terminologie

27. De terminologie van het NJI sluit in het algemeen onvoldoende aan bij de Jeugdwet en het BW.[9] Voorbeelden:

- De Jeugdwet definieert "jeugdhulp" als volgt:
  1. ondersteuning van en hulp en zorg, niet zijnde preventie, aan jeugdigen en hun ouders bij het verminderen, stabiliseren, behandelen en opheffen van of omgaan met de gevolgen van psychische problemen en stoornissen, psychosociale problemen, gedragsproblemen of een verstandelijke beperking van de jeugdige, opvoedingsproblemen van de ouders of adoptie gerelateerde problemen;
  2. het bevorderen van de deelname aan het maatschappelijk verkeer en van het zelfstandig functioneren van jeugdigen met een somatische, verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking, een chronisch psychisch probleem of een psychosociaal probleem en die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt, en
  3. het ondersteunen bij of het overnemen van activiteiten op het gebied van de persoonlijke verzorging gericht op het opheffen van een tekort aan zelfredzaamheid bij jeugdigen met een verstandelijke, lichamelijke of zintuiglijke beperking of een somatische of psychiatrische aandoening of beperking, die de leeftijd van achttien jaar nog niet hebben bereikt.

- "Jeugdbescherming" is geen wettelijke term; de Jeugdwet definieert het begrip "kinderbeschermingsmaatregelen." Hieronder wordt verstaan:
  1. voogdij en voorlopige voogdij op grond van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek, en
  2. ondertoezichtstelling, bedoeld in artikel 255, eerste lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek en voorlopige ondertoezichtstelling, bedoeld in artikel 257, eerste lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek.

  (Het begrip jeugdbeschermingsmaatregelen komt één maal voor in artikel 8.2.1 lid 5 Jeugdwet.)

[8] https://www.nji.nl/sites/default/files/2021-07/Wat-is-het-verschil-tussen-jeugdzorg-en-jeugdhulp-handout.pdf
[9] Daarnaast sluit de terminologie van de Jeugdwet niet aan bij het BW (bijvoorbeeld de definitie van "ouders"). Dit draagt bij aan de verwarring, maar valt buiten de reikwijdte van in dit commentaar.

- “Jeugdreclassering” betreft:
  1. reclasseringswerkzaamheden, genoemd in artikel 77hh, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht,
  2. begeleiding, genoemd in artikel 77hh, tweede lid, van dat wetboek en
  3. het begeleiden van en toezicht houden op jeugdigen die deel nemen aan een scholings- en trainingsprogramma als bedoeld in artikel 3 van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen,
  4. het geven van de aanwijzingen, bedoeld in artikel 12, vijfde lid, van die wet, of
  5. de overige taken die bij of krachtens de wet aan de gecertificeerde instellingen zijn opgedragen.

- “Jeugdzorg met verblijf” is geen wettelijke term, maar een UHP. Dit is een vorm van kinderbescherming en niet van hulp, en is een laatste redmiddel.

- *“Gesloten* jeugdhulp” is: de UHP met een opname, verblijf en jeugdhulp in een gesloten accommodatie (een bouwkundige voorziening of deel van een bouwkundige voorziening met het daarbij behorende terrein, waar gesloten jeugdhulp wordt verleend). Een gesloten accommodatie is feitelijk een jeugdgevangenis, waar kinderen (soms jarenlang), zonder strafrechtelijke veroordeling, van hun vrijheid worden beroofd. Bij gebrek aan bescherming en controle heerst in veel accommodaties een schrikregime.
  Het is een vorm van langdurige vrijheidsberoving van minderjarigen die op gespannen voet staat met internationale verdragen, onder andere wegens aantasting van de menselijke waardigheid. Overigens zijn de artikelen 6.1.2-6.1.4 Jeugdwet op onderdelen *evident* in strijd met wettelijke en *verdragsbepalingen*, bijvoorbeeld dat een minderjarige op niet meer dan *vermoedens (giswerk)* zou mogen worden opgesloten. Deze vorm van ‘hulp’ is zo schadelijk (“inhumaan en barbaars”) en ineffectief, dat volgens velen zij helemaal ontmanteld dient te worden.

- Tot slot, het woord “jeugdzorg” komt overigens niet voor in de Jeugdwet 2015. Dit is niet alleen (i) een overkoepelend begrip, zoals het NJI terecht opmerkt, maar (ii) het is ook de verzamelnaam voor de gehele branche/jeugdzorgketen met inbegrip van de commerciële zorgaanbieders en zelfs van pleegouders en gezinshuishouders, en (iii) het wordt ook gebruikt als aanduiding van een of meer afzonderlijke organisaties uit de branche, de ketenpartners.

Hoofdstuk 3: Vrijwillige of gedwongen hulp

28. Het eerste grote knelpunt in het NJI overzicht is de vermenging van (i) vrijwillige hulp en (ii) gedwongen hulp. Met name voor de rechtspositie van ouders en kind is de scheiding van die twee vormen van hulp van groot belang. Dat weet het NJI, althans behoort dat te weten, net zoals advocaten en rechters dit weten, althans behoren te weten.

3.1 Vrijwillige hulp is hoofdregel

29. **Artikel 1:247 BW** (het ouderlijk gezag) geeft ouders niet alleen *het recht*, maar legt aan hen ook *de plicht* op, elk eigen kind (*zelf!*) op te voeden en te verzorgen. Op grond van artikel 1:247 BW (ouderlijk gezag, 'gezinsleven') is de autonomie van de ouders leidend.
    Dit maakt vrijwillige hulp de hoofdregel.

    > *"De wet gaat er vanuit – en dat is ook de maatschappelijke opvatting – dat iedere ouder in beginsel geschikt is voor het ouderschap en het gezag over zijn of haar kinderen heeft of kan krijgen.*
    > *Er zijn – gezien vanuit pedagogische optiek – zeer goede ouders, er zijn redelijke ouders en er zijn matige ouders. Allemaal zijn zij liefhebbende ouders en krijgen zij het gezag en zijn zij belast met de verzorging en opvoeding van hun kinderen en veelal – ook bij de matige ouders – zonder enige betrokkenheid van jeugdbescherming.*
    > *De Raad zit op de lijn dat onderzocht moet worden – kort gezegd – of vader het wel kan. Voor vader geldt echter wat voor alle ouders in Nederland geldt: hij hoeft geen examen te doen om aan te tonen dat hij een goede ouder is. Het is omgekeerd: alleen als blijkt dat de vader het ouderschap niet aan kan, is er reden om in afwijking van het uitgangspunt vader niet met het gezag en de verzorging te belasten."*
    > Bron: uitspraak Rechtbank Noord-Holland d.d. 4 maart 2020, Zaaknummer C/15/290923 / FA RK 19-3922, ECLI:NL:RBNHO:2020:2091

30. Het ouderlijk gezag omvat de autonomie (de "algemene beleidsvoering") en ook de eigen regie (concrete beslissingen), terwijl het kind in principe thuis woont, of na echtscheiding afwisselend bij de ouders (het reguliere gezinsleven, "family life). Het gezin is onderdeel van het sociale netwerk (opa's en oma's en verdere familie, vrienden, buren, kennissen, buurtkinderen, klasgenootjes, etc.).Het staat ouders vrij om waar nodig extern advies, bemoeienis of hulp te zoeken en/of toe te staan. Zij kunnen deze extern in te kopen, rechtstreeks of via de eigen huisarts ex artikel 2.6 lid 1 onder e Jeugdwet, dus zonder inmenging van jeugdzorg. Deze verwijzing geeft toegang tot jeugdhulp. Er zijn twee situaties wanneer ouders een beroep doen op de gemeente voor financiering:
    > Situatie 1. De verwijzing betreft gecontracteerde jeugdhulp. Deze wordt rechtstreeks door de gemeente aan de jeugdhulpaanbieder betaald.
    > Situatie 2. De verwijzing betreft niet-gecontracteerde jeugdhulp. Ouders kunnen in dat geval een PGB aanvragen.

    De gemeente mag controleren of aan de PGB-voorwaarden is voldaan, maar mag *niet* de noodzaak van toegang tot de jeugdhulp controleren als de huisarts dit al heeft vastgesteld. Als aan de PGB-voorwaarden is voldaan, geeft de gemeente de PGB af. Als er niet aan de voorwaarden is voldaan, dan biedt de gemeente een gecontracteerd alternatief aan.

31. De autonomie van ouders impliceert overigens ook een hoge mate van (beleids-)vrijheid. Zo mogen ouders de situatie nog even aanzien (*'niet trekken aan gras om het sneller te laten groeien'*). Bij zorgen rond de kinderen is het gebruikelijk dat ouders overleg voeren met mensen hun netwerk.

32. Verder ontlenen ouders en kinderen bescherming aan het VN Kinderrechtenverdrag en andere verdragen.
    a. De Nederlandse Staat *moet* op grond van **artikel 3 lid 2 VN Kinderrechtenverdrag** *rekening houden met* de rechten en plichten van ouders, en de Staat *moet* op grond van **artikel 5 VN Kinderrechtenverdrag** de verantwoordelijkheden, rechten en plichten van de ouders *eerbiedigen*. Kinderen en ouders genieten *bescherming tegen inmenging* van het gezinsleven door Europese en internationale verdragen.[10]
    b. Artikel 43 Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden luidt: *"(1) Elk der landen draagt zorg voor de verwezenlijking van de fundamentele menselijke rechten en vrijheden, de rechtszekerheid en de deugdelijkheid van het bestuur. (2) Het waarborgen van deze rechten, vrijheden, rechtszekerheid en deugdelijkheid van bestuur is aangelegenheid van het Koninkrijk."*
    c. Artikel 93 Grondwet luidt: "*Bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, die naar haar inhoud een ieder kunnen verbinden, hebben verbindende kracht nadat zij zijn bekendgemaakt."*

[10] Denk aan: artikel 8 EVRM, artikel 1 en 7 Europees Handvest, het VN-Kinderrechtenverdrag, de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, artikel 3 Verdrag van Istanbul en artikel 7 Statuut van Rome, Artikel 12 Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, etc.

d. Artikel 94 Grondwet luidt: *"Binnen het Koninkrijk geldende wettelijke voorschriften vinden geen toepassing, indien deze toepassing niet verenigbaar is met een ieder verbindende bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties."*

3.2 Gedwongen hulp is zeer zeldzaam

33. Bij kinderbeschermingsmaatregelen wordt het ouderlijk gezag geheel of gedeeltelijk uitgehold of afgenomen op last van de Staat;[11] deze maatregelen mogen alleen opgelegd worden wanneer is komen vast te staan op basis van *valide en betrouwbaar* bewijs, dat sprake is van *een concrete, ernstige ontwikkelingsbedreiging van het kind,* terwijl de ouders in de weg staan aan een *noodzakelijke zorg*.
In dat geval wordt altijd de autonomie, maar meestal ook de eigen regie, geheel of gedeeltelijk *afgenomen* van de ouders (OTS). Bij OTS/UHP wordt het kind zelfs weggehaald en ter beschikking gesteld van derden, die de dagelijkse opvoeding en verzorging integraal overnemen. In al deze gevallen is sprake van inmenging in het gezinsleven. Dan worden de kinderen de "kinderen van de Staat".

34. Nederland kent een opvallend hoog aantal kinderbeschermingsmaatregelen. Dit is een eerste aanwijzing dat er te snel naar deze middelen gegrepen wordt. Kinderen en ouders genieten zoals opgemerkt, juist bescherming tegen inmenging van het gezinsleven door Europese en internationale verdragen.[12] Die bescherming gaat erg ver. Zelfs zo ver, dat op grond van artikel 94 Grondwet binnen het Koninkrijk geldende wettelijke voorschriften geen toepassing vinden, indien deze toepassing daarmee niet verenigbaar is.

35. Daarbij heeft de overheid rekening te houden met de effectiviteit van de maatregelen, maar ook de eisen van proportionaliteit en van subsidiariteit en het verbod op détournement de pouvoir en andere beginselen van behoorlijk bestuur, waaraan burgers eveneens bescherming ontlenen, zijn niet zonder gevolgen. Dit betekent dat te allen tijde voorrang moet worden gegeven aan de opvoeding en verzorging door de ouders, met steun van het eigen sociale netwerk en daarbinnen met name de familie.

3.3 Gevolgen van de vermenging voor de rechtsbescherming

36. Het gevolg van de vermenging van vrijwillige hulp met gedwongen hulp is een aantasting van de rechtsbescherming. In de Nederlandse uitvoeringspraktijk ontbreekt de bescherming van het ouderlijk gezag en de bescherming van de rechten van het kind volledig, zoals uit het NJI overzicht blijkt. De praktijk kent veel voorbeelden.
Voorbeeld 1. Een of meer medewerkers van de jeugdzorgketen worden door de gemeente ingezet bij de behandeling van verzoeken voor een PGB voor vrijwillige jeugdhulp, in plaats van ouders door te verwijzen naar de huisarts. Zij gaan zich toch een oordeel vormen over de noodzaak van de hulp.
Voorbeeld 2. Deze medewerkers grijpen de gelegenheid aan een (verkapt) onderzoek te doen naar het gezin, en stellen de ouders vragen. Daarbij zoeken zij actief naar andere problemen dan de oorspronkelijke hulpvraag, bijvoorbeeld hechtingsstoornissen, gezinsproblematiek of andere aanknopingspunten om een dossier te bouwen voor kinderbeschermingsmaatregelen (*détournement de pouvoir*). Ook al zijn er geen concrete aanknopingspunten niet, toch ontwikkelen zij zorgen.
In het gesprek krijgen de ouders te horen dat er veel zorgen zijn, deels kind eigen en deels gezin gerelateerd, en dat zij een vrijwillige overeenkomst moeten ondertekenen met de GI, want anders zal er via de rechter OTS worden aangevraagd. Dit is feitelijk een veel voorkomende klacht: "*Ik vroeg om hulp, maar ik kreeg problemen."*
Voorbeeld 3. Wat de ouders verder niet weten, is dat de GI met de gemeente vaak heeft afgesproken (op papier of als *'gentlemen's agreement'*) dat zij best medewerkers kosteloos ter beschikking wil stellen aan de periodieke jeugdbeschermingstafels, maar dat er dan wel ten minste twee kinderen per keer onder OTS worden geplaatst, waarvoor de gemeente financiering garandeert. Het klinkt als een win/win: de gemeente verzekert zich van kwaliteit, en de GI verzekert zich van een rendabele tijdsinvestering. Met andere woorden: dit is een van de meest directe vormen van kinderhandel binnen het systeem. Echter, deze afspraken moeten buiten toepassing blijven wegens de bescherming van het gezinsleven.

37. De naleving van wettelijke en verdragsbepalingen moet worden gegarandeerd. Het NJI weet dit, althans behoort dit te weten. Dit vereist een *volledige scheiding tussen vrijwillige en gedwongen hulp*, en dit moet in de organisatie van het jeugdzorgsysteem, en dus in het overzicht van het NJI tot uitdrukking komen.

---

[11] Het eerste belangrijke doel van de Jeugdwet is:
- Gebruik maken van de eigen kracht van jongeren, ouders en hun sociale netwerk. Het is belangrijk dat zij de regie blijven houden over hun leven. En dat ze samen met hun eigen omgeving en professionele hulpverleners naar oplossingen zoeken.

https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/jeugdhulp/jeugdhulp-bij-gemeenten#:~:text=Gemeenten%20zijn%20verantwoordelijk%20voor%20de,Dat%20staat%20in%20de%20Jeugdwet.

[12] Denk aan: artikel 8 EVRM, artikel 1 en 7 Europees Handvest, het VN-Kinderrechtenverdrag, de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, artikel 3 Verdrag van Istanbul en artikel 7 Statuut van Rome, Artikel 12 Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, etc.

Hoofdstuk 4: integriteitsproblemen

38. De vermenging van vrijwillige hulp en dwangmaatregelen, leidt niet alleen tot uitholling van de rechtsbescherming van ouders en kind, maar er ontstaan ook integriteitsproblemen.

4.1 Belangenverstrengeling en netwerkcorruptie

39. Er wordt in de praktijk, juist vanuit jeugdzorg, gedaan alsof gezinnen en jeugdzorg hetzelfde belang hebben en dienen, namelijk het belang van het kind. Dit is niet het geval. Gezinnen hebben andere belangen dan jeugdzorg.
    - Aan de ene kant is het belang van ouders en kinderen de bescherming van hun gezinsleven en artikel 1:247 BW, en snelle antwoorden en oplossing voor hun hulpvragen.
    - Aan de andere kant hebben de ketenpartners *hebben een eigen belang* om juist inbreuk te maken op het gezinsleven en de kinderen in hun macht te brengen. Zowel hun "business model" als hun bestaansgrond zijn gebaseerd op beschadigde kinderen dan wel tekort schietende, ongeschikte ouders. De toevoer van nieuwe beschadigde kinderen en/of de verdere beschadiging van reeds in hun macht geplaatste kinderen (OTS of OTS/UHP) is noodzakelijk voor de continuïteit van de ketenpartners, zowel ambtelijke organisaties als ondernemers: hiervan is hun jaarlijkse budget respectievelijk hun omzet afhankelijk.

40. De belangen van gezinnen en jeugdzorg zijn *tegengesteld* aan elkaar.
    (i) Door de vermenging van vrijwillige hulp en dwang moet een jeugdzorgmedewerker meerdere belangen dienen, die een zodanige invloed op elkaar kunnen uitoefenen dat de integriteit van het ene en/of het andere belang in het geding komt. Bij tegengestelde belangen is er per definitie sprake van *belangenverstrengeling.*
    (ii) Op organisatieniveau ontstaat door de parallelle (financiële) belangen van de ketenpartners het probleem van *netwerkcorruptie*. Netwerkcorruptie is het fenomeen dat mensen die elkaar kennen, op lokaal of op nationaal niveau, een exclusief netwerk vormen dat anderen uitsluit. De leden zijn zeer loyaal en solidair en laten geen kritiek toe. In hun samenwerking – de ketenpartners zijn ook informanten van elkaar en leveren elkaar bewijs, dat door de rechters wordt geaccepteerd als onafhankelijk – kunnen zij toewerken naar een voor iedereen in de keten gunstig resultaat, waaraan de belangen van kind en ouders ondergeschikt worden gemaakt.

41. Beide fenomenen, de belangenverstrengeling en de netwerkcorruptie, zijn voorzienbaar. De Trias Politica was hiermee voor 2015 bekend door de wet- en regelgeving van het financieel toezicht, met inbegrip van de nadere regelgeving over beheerste en integere bedrijfsvoering en gedragstoezicht) dat de wetgevende en uitvoerende macht zelf gemaakt hebben, en waarover de rechterlijke macht zich al vaak heeft gebogen. Deze systeemfouten verklaren waarom de misstanden hebben kunnen ontstaan, zoals institutionele valsheid in geschrifte, ondeugdelijke dossiervorming, met ongekend onrecht en menselijk leed tot gevolg.

42. De belangenverstrengeling wordt op organisatieniveau en persoonlijk niveau verder versterkt, doordat hoogleraren van universiteiten door de overheid gesponsord onderzoek mogen doen naar de jeugdzorg, doordat rechters cursussen geven aan jeugdzorginstellingen, door periodiek formeel en informeel overleg, bijeenkomsten, congressen en borrels tussen de ketenpartners, en de cultuur van bestraffingen en beloningen. Dit werkt een (stilzwijgende) erecode, de "Omerta in de polder", in de hand.

4.2 Perverse financiële prikkels

43. Een bijkomend probleem zijn de perverse prikkels. Perverse prikkels ontstaan doordat de jeugdzorgketen (publiek/privaat) zo machtig is, dat zij de vraag naar haar eigen dienstverlening volledig kan sturen.

44. Dit doen de ketenpartners in de praktijk door valse beschuldigingen van ouders, door het oprekken van de gronden van uithuisplaatsing, door onnodig problematiseren en medicaliseren van kinderen, door het nalaten van snelle passende oplossingen en hulp, door het niet onderzoeken van minder schadelijke alternatieven, en door valsheid in geschrifte te plegen (problemen verzinnen, construeren, overdrijven, verergeren, veroorzaken, incidenten uitlokken, en voor ouders gunstige informatie negeren, van de hand wijzen, buiten het dossier houdenetc.), door bij echtscheidingen structureel de kant te kiezen van de gewelddadige, narcistische en problemen en onrust veroorzakende ouder en dit als een conflict tussen ouders te presenteren, en ten slotte elke vorm van kritiek van ouders de kop indrukken (ouders worden bedreigd als zij op *social media* hun onvrede, klachten of wanhoop durven uiten, en jeugdzorg slaat terug met vergeldingsacties zoals contactbeperkingen, -verboden of afname ouderlijk gezag).

45. In het publieke domein wekken de ketenpartners juist de indruk dat zij wetten en verdragen stipt naleven, dat de meeste dossiers deugdelijk zijn maar dat er af en toe een fout gemaakt wordt, dat kinderen thuis niet veilig zouden zijn bij hun eigen ouders, en dat jeugdzorg hun situatie verbetert. Deze informatie is

doorgaans onjuist en misleidend. Beginselen van behoorlijk bestuur, zoals transparantie en verantwoording, worden hierdoor geschonden.

4.3 Een schadelijk systeem

46. Het gevolg is dat ouders en advocaten die hen bijstaan, maar niet kunnen begrijpen hoe het mogelijk is dat er in elk dossier 'domme fouten' gemaakt worden. Dan ontstaat de neiging om dit toe te schrijven aan een gebrek aan opleidingsniveau. In werkelijkheid wordt de manier van werken ingegeven door de belangenverstrengeling, netwerkcorruptie en de perverse financiële prikkels, die de gehele keten raken, inclusief advocatuur en rechterlijke macht, inclusief de KinderOmbudsman en zelfs het College voor de Rechten van de Mens).
    a. Aangezien jeugdzorgmedewerkers in dienst zijn van de ketenpartners, lukt het hen niet – ondanks hun specialistische opleiding, ondanks de beschikbare kennis door moderne wetenschappelijke inzichten en ondanks miljardeninvesteringen van de overheid in opleidingen, methodologie, protocollen, richtlijnen, kennis en kunde van de branche – hun kerntaak (jeugdzorg) naar tevredenheid van ouders, kinderen en verdere familie uit te voeren en problemen goed en snel op te lossen, passende hulp te bieden, in een prettige samenwerking met ouders, broertjes en zusjes, grootouders, ooms en tantes, etc. buren en vrienden.
    b. Aangezien de Raad voor de kinderbescherming eveneens ketenpartner is, lukt het de raadsonderzoekers niet om de GI te controleren. Zelfs als een verkeerd kind uit huis geplaatst wordt, keurt de Raad dit goed, en zelfs als de GI autisme verwart met verwaarlozing, keurt de Raad dit goed. Bij vragen of kritiek verwijst de Raad naar protocollen.
    c. Aangezien de rechterlijke macht eveneens een ketenpartner is, lukt het rechters niet hun kerntaak (rechtsbescherming, onafhankelijke en onpartijdige beoordeling) uit te voeren in het jeugdzorgdomein. Zij accepteren kritiekloos de stellingen van ketenpartners, laten zelfs anonieme informanten toe, en negeren de betwisting ervan door ouders, ongeacht het tegenbewijs. Rechters slaan geen acht op internationale verdragsbepalingen of nationale wetgeving van dwingend recht. Zelfs aan de jurisprudentie van het Europese Hof van Justitie wordt geen precedentwerking toegekend. Een heel enkele keer, heel zeldzaam, valt een uitspraak in het voordeel van gezinshereniging uit, waardoor de schijn van een functionerende rechtsorde wordt hooggehouden. De realiteit is echter willekeur, geen rechtsbescherming en geen 'fair trial' in de zin van artikel 6 EVRM. Er is geen Constitutioneel Hof (Nederland is uniek in Europa) en rechters mogen niet toetsen aan de Grondwet (120 Grondwet). In de praktijk stellen rechters zich op als ketenpartners in weerwil van artikel 43 Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden.
    Op 30 maart 2022 heeft de regering het voornemen tot een aantal Grondwetswijzigingen bekend gemaakt.[13] Echter, het schrappen van artikel 120 Grondwet vormt daar geen onderdeel van. Hiermee gaat Nederland lijnrecht in tegen het advies van de Venetië Commissie.[14] Ook maakt Nederland nog steeds geen aanstalten een Constitutioneel Hof in te voeren. Ook deze beslissingen zijn aanwijzingen voor het intentionele karakter bij het onrechtstatelijke handelen in de jeugdzorg, en de wens om door te gaan met mensenrechtenschendingen, tegen beter weten in.
    d. Doordat gemeenten, de wetgevende/controlerende macht (Eerste en Tweede Kamer van de Staten-Generaal) en de uitvoerende macht (Ministeries van Justitie en Veiligheid en van VWS) ook ketenpartners zijn, het stelsel hebben georganiseerd en in stand houden, blijven zij zich achter de beslissingen van ketenpartners, klachtencommissies en rechterlijke beschikkingen in individuele dossiers verschuilen. Over de systeemfouten en integriteitsproblemen blijven zij zwijgen.

4.4 Bestuurscultuur: staatsterreur

47. Vervolgens, omdat de ketenpartners weten dat zij boven de wet staan, dus dat zij door alle instanties worden beschermd (tot en met de rechterlijke macht, de KinderOmbudsman en zelfs het College voor de Rechten van de Mens aan toe), wordt een cultuur van onderdrukking van ouders en kinderen, en wetteloosheid verder in de hand gewerkt.
    a. Op grond van de wet behoren GI's zich te houden aan de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldige voorbereiding van besluiten, zorgplicht naar ouders). In de praktijk worden ouders genegeerd en gekleineerd. De GI doet net alsof zij uitsluitend gehouden is het belang van het kind te bewaken en acht zich niet gebonden aan de Algemene wet bestuursrecht. De strafbare feiten worden mede gepleegd met een terroristisch oogmerk (artikel : 83a Sr): het oogmerk om een deel der bevolking van een land – namelijk: de ouders – ernstige vrees aan te jagen, dan wel wederrechtelijk te dwingen iets te dulden – namelijk: het staatstoezicht en/of de uithuisplaatsing van hun kind.
    b. Als ouders bij jeugdzorg in beeld komen, merken zij al snel dat hun kind wordt beschadigd in plaats van geholpen, zij al hun rechten en autonomie kwijt zijn en dat de dienstverlening een punitief

[13] https://www.rijksoverheid.nl/actueel/nieuws/2022/03/30/grondwetswijzigingen
[14] https://ecer.minbuza.nl/-/veneti%C3%AB-commissie-van-raad-van-europa-brengt-advies-uit-over-de-kindertoeslagenaffaire

karakter draagt: de inbreng van ouders doet er niet meer toe. Zij mogen (moeten) alleen nog maar luisteren en gehoorzamen.

c. Er geldt een cultuur van treiterijen, repressie, intimidatie, bedreigingen en vergeldingsacties. Dit draagt bij aan het ongekende onrecht en het menselijke leed. Zo mogen kinderen geen familiefeesten met hun eigen familie bijwonen, zij mogen geen afscheid nemen van een grootouder op het sterfbed, ouders mogen niet mee naar het afzwemmen van hun eigen kind, of mag het niet begeleiden bij een operatie in het ziekenhuis. Ouders worden volledig buiten spel gezet, en de pleegouders mogen – en moeten – het kind als een eigen kind beschouwen. Als ouders protesteren volgen er contactverboden die soms vele maanden aanhouden.
d. Bij de rechter krijgen ouders ook geen gehoor, maar elke inbreng of klacht wordt steevast in hun nadeel uitgelegd, namelijk het verwijt aan de ouders dat zij niet goed samenwerken met jeugdzorg en de strijd aangaan. Dit is voor de meeste rechters voldoende grond om OTS of OTS/UHP te verlengen, om bezoekrechten te beperken of contactverboden op te leggen, of het ouderlijk gezag af te nemen. Zij merken ook dat zij geen rechtspositie hebben en geen rechtsbescherming krijgen.
e. Het personeelsverzuim en -verloop in de jeugdzorg is groot. Een voor de hand liggende verklaring is dat dit komt door het menselijke geweten. Wanneer medewerkers zich realiseren zij terecht zijn gekomen in een wereld vol ongekend onrecht, wanhoop en menselijk leed dat door hun eigen organisaties wordt veroorzaakt, zullen zij dit aanvankelijk misschien wel aankaarten in de organisatie, maar merken zij al snel dat zij daaraan “als professional” mee moeten werken. Zij zien een wereld van mensenrechtenschendingen die zich afspelen tot <u>in</u> de huizen van mensen, tot <u>achter</u> de voordeur, als verdienmodel. Dan zullen degenen die moeite hebben om hun geweten en gevoelens opzij te zetten, dit niet volhouden. Er vindt dus een ‘natuurlijke selectie’ plaats, waarbij mensen die in meerdere mate gewetenloos en/of gevoelloos zijn, of zelfs plezier hebben aan het kleineren, vernederen en beschadigen van anderen, carrière blijven maken. Dit wordt verstrekt via de beloningsstructuur. De angst- en zwijgcultuur wordt verder afgedwongen via arbeidscontracten met geheimhoudingsclausules en bedreiging, chantage of intimidatie om ontevreden medewerkers tot zwijgen te dwingen. Deze personeelsproblemen worden over de hele linie verzwegen door de ketenpartners, universiteiten of vakbonden die zich over deze kwesties buigen. Er wordt slechts verzocht om meer geld, zodat nieuw personeel voor hogere salarissen kan worden aangetrokken.
f. Het is niet uitgesloten dat de leidinggevenden of andere verantwoordelijken binnen de keten weliswaar hun macht zouden willen aanwenden om de misstanden te beëindigen, of klokkenluider zouden willen zijn, maar dit niet (meer) kunnen. Dit is bijvoorbeeld omdat zij chantabel zijn (compromitterende informatie of foto’s), uit angst voor hun eigen welzijn en veiligheid of dat van hun dierbaren, of omdat zij weten dat zij inmiddels teveel strafbare feiten hebben gepleegd, mede gepleegd, of hebben doen plegen. Aangezien de verantwoordelijken medeplichtig zijn aan of medeplegers zijn van strafbare feiten, ontstaat er een persoonlijk belang om geen fouten toe te geven en de strafbare feiten toe te dekken. De uitspraken van Ministers Sander Dekker en Hugo de Jonge naar aanleiding van Commissie De Winter (12 juni 2019) en Minister Franc Weerwind over de Toeslagenaffaire (31 maart 2022) zijn daarvan goede voorbeelden.
g. Als deze dynamiek maar lang genoeg kan doorgaan – zoals in Nederland sinds 1945, of misschien nog eerder – ontstaat de realiteit van een syndicaat van georganiseerde misdaad, verweven met het openbaar bestuur: de maffia.

48. Geïnstitutionaliseerd wantrouwen in de burger is kenmerkend voor autoritarisme, waarbij de burger ondergeschikt is aan de Staat, via spionage (van diensten en burgers onderling) en (geheime) politiemacht in de gaten worden gehouden, gecriminaliseerd en gestigmatiseerd, en adequate en effectieve bescherming van mensenrechten ontbreekt.

49. De systeemproblemen van jeugdzorg wijzen uit dat Nederland zijn verplichtingen jegens de bevolking ex artikel 43 van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden niet waarmaakt. Dit is bekend door de vele verslagen van ouderorganisaties, slachtoffers en klokkenluiders op dossierniveau. Omdat ook de politie, het Openbaar Ministerie, de rechtspraak en de Nederlandse Orde van Advocaten ketenpartners zijn, en ouders die aangifte willen doen daar niet terecht kunnen, zelfs niet als hun vierjarige dochtertje wordt aangerand of verkracht door een pleegvader of jeugdzorgmedewerker, betekent dit feitelijk de totale ineenstorting van de rechtsstaat, en de systematische schending van de beginselen van de rechtsstaat.

50. De gehele Trias Politica staat hiernaar te kijken, grijpt niet in, en de Tweede Kamer spant zich vooral in voor de jeugdzorgmedewerkers: zij moeten (nog) beter worden betaald en (nog) beter worden beschermd tegen uitingen van wanhopige, assertieve ouders (agressie). De gemeenten betalen kritiekloos door, onder aanvoering van de VNG. De huisartsen voegen zich naar de wensen van de LVH.

51. Ouders en kinderen worden in de steek gelaten door alle partijen die hen zouden moeten helpen en beschermen: jeugdzorg, psychologen, (huis)artsen, advocaten, rechters en hun eigen volksvertegenwoordigers zowel op landelijk als op gemeentelijk niveau, de KinderOmbudsman, het

College voor de Rechten van de Mens, de Algemene Rekenkamer, de Raad van State, hun eigen kerken, moskeeën en sjoels, en zelfs de Koning en de Koningin: iedereen zwijgt en kijkt weg.

4.5 Aantasting van de menselijke waardigheid (artikel 1 Handvest EU)

52. De integriteitsproblemen op systeemniveau, de schade die wordt toegebracht, en de bestuurscultuur van staatsterreur, leiden tot “exceptioneel inhumane en barbaarse”[15] praktijken op dossierniveau en de systematische schending van de beginselen van de rechtsstaat. Alles overziende veroorzaakt het gehele commerciële systeem aantasting van de menselijke waardigheid, van zowel kinderen als ouders.

53. De menselijke waardigheid is de eerste van de zes kernwaarden waarop de Europese Unie is gebaseerd.[16] Het EU Handvest begint in artikel 1 met de menselijke waardigheid: *“De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”* In de toelichting staat expliciet vermeld: *“De menselijke waardigheid is niet alleen een grondrecht op zich, maar ook de grondslag van alle grondrechten.”*

54. Mede vanwege het absolute karakter van de bescherming van de menselijke waardigheid, zowel van de ouders als van de kinderen, kan niet gezegd worden dat de Nederlandse jeugdzorg in de huidige opzet het belang van het kind de komende jaren opnieuw een kans zou moeten krijgen zich te hervormen of te werken aan verbetering van de dienstverlening op dossierniveau. Integendeel. Het “Toekomstscenario kind en gezinsbescherming” van 30 maart 2021 geeft opnieuw bewijs van het intentionele karakter van het doorgaan met de mensenrechtenschendingen aan. In het scenario worden de integriteitsproblemen op systeemniveau ongemoeid worden gelaten.[17] Ondanks het inhumane en barbaarse karakter van de dienstverlening, wordt het werkgebied van jeugdzorg uitgebreid, en verder samengevoegd met de Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO). Dit scenario is nog weer een stap in de verkeerde richting en vormt opnieuw bewijs van het intentionele karakter van de mensenrechtenschendingen, waarbij de “zorg” zich – gedwongen – steeds meer op alle leden van het gezin gaat richten.

[15] Vonnis Rechtbank Warschau d.d. 21 september 2020
[16] https://www.europarl.europa.eu/news/nl/headlines/eu-affairs/20210325STO00802/eu-waarden-uitgelegd-in-een-minuut
[17] https://www.rijksoverheid.nl/documenten/rapporten/2021/03/30/tk-bijlage-toekomstscenario-kind-en-gezinsbescherming

Hoofdstuk 5: nietigheid vernietigbaarheid

5.1 Nietigheid (schending legaliteitsbeginsel)

55. Het tweede grote knelpunt in het NJI overzicht is de miskenning van het juridische kader: de beginselen van de rechtsstaat, wetten en verdragen.

56. Er is een zeker gemak waarmee de uitvoeringspraktijk voorbij lijkt te gaan aan het legaliteitsbeginsel. Bureau Berenschot bracht op 14 mei 2018 een rapport uit, waarbij door de opdrachtgevers was gesteld, dat men moest uitgaan van de volgende *"(wettelijke) producten*". Dit zijn producten waarvoor de gemeente betaalt in het kader van jeugdzorg.[18]

- **Ga uit van de volgende (wettelijke) producten:**
  - Ondertoezichtstelling (OTS) > 1 jaar
  - Ondertoezichtstelling (OTS) < 1 jaar
  - Voorlopige ondertoezichtstelling (VOTS)
  - Ontheffing/Ontzetting uit ouderlijk gezag (Voogdij)
  - Spoedeisende maatregelen/Voorlopige voogdij (Vovo)
  - Jeugdreclassering (JR) Regulier traject
  - Jeugdreclassering (JR) Extra maatregel
  - Intensieve Trajectbegeleiding Harde Kern (ITB Harde Kern
  - Intensieve Trajectbegeleiding Criem (ITB Criem)
  - Scholing- en Trainingsprogramma (STP)
  - Gedragsbeïnvloedende Maatregel (GBM)
  - Drangtraject/Preventieve Jeugdbescherming
  - Consultatie en Advies
  - Landelijk Expertise Team Jeugdbescherming (LET-Jb)
  - Gezinsmanagement
  - Instemmingsverklaring gesloten jeugdzorg
  - Overige zorgproducten

  De te onderscheiden producten zijn in overleg met GI's, de leden van de werkgroep en die van de stuurgroep vastgesteld.

57. De aanduiding "(wettelijke) producten" geeft aan dat jeugdzorg wettelijke en niet wettelijke producten en diensten aanbiedt. Echter, het legaliteitsbeginsel brengt mee dat alle producten/diensten in het kader van *overheidsdwang moeten* berusten op een wettelijke grondslag, omdat anders het bestuursorgaan handelt zonder bevoegdheid; dit is het kenmerk van een rechtsstaat. Advocaten en rechters, ambtenaren van het Ministerie van Justitie en Veiligheid, en de in-house juristen en advocaten van de GI's weten dit, althans behoren dit te weten. Ook de juristen in dienst van de gemeenten of door de gemeente ingehuurde advocaten weten dit, althans behoren dit te weten.

58. Het vereiste van een wettelijke grondslag beschermt burgers tegen onrechtmatige inmenging van hun familieleven, aantasting van de menselijke waardigheid en willekeur.

59. Voorbeelden van producten en diensten zonder wettelijke grondslag zijn:

    Voorbeeld 1. De gegroeide praktijk, waarbij de ouders vanuit de contractsvrijheid een overeenkomst van kinderbeschermingsmaatregelen (dwang) – OTS of OTS/UHP – afsluiten met de GI, berust *niet* op een wettelijke grondslag. Dit is nadrukkelijk aan de orde gekomen tijdens de Ronde tafel jeugdbescherming in de Tweede Kamer op 27 oktober 2021.[19]

    Voorbeeld 2. De gegroeide praktijk, waarbij medewerkers uit van GI's met hun ketenpartners proactief toegang hebben tot gezinnen om hen te observeren en naar mogelijke en/of toekomstige ontwikkelingsbedreigingen – ernstig of niet – te zoeken of te construeren, mist een wettelijke grondslag.

    Voorbeeld 3. De inschakeling van spionagediensten en geheime politiediensten tegen ouders (die geen binnenlandse terroristische activiteiten ontplooien) mist een wettelijke grondslag.

60. Hierna zullen wij zien, dat het contractenrecht verbiedt dat partijen dwingende wetsbepalingen opzij zetten.

5.2 Nietigheid (strijd met dwingende bepaling/schending verdragsbepaling)

Uitholling ouderlijk gezag/Bescherming gezinsleven

61. **Artikel 1:247 BW** (het ouderlijk gezag) geeft ouders niet alleen het recht, maar legt aan hen ook *de plicht* op, elk eigen kind (*zelf!*) op te voeden en te verzorgen. De Staat *moet* op grond van **artikel 3 lid 2 VN**

[18] https://vng.nl/sites/default/files/eindrapport_kostprijsonderzoek_gecertificeerde_instellingen_14mei2018_0.pdf
[19] https://www.tweedekamer.nl/debat_en_vergadering/commissievergaderingen/details?id=2021A05923

Kinderrechtenverdrag *rekening houden met* de rechten en plichten van ouders, en de Staat *moet* op grond van **artikel 5 van dit verdrag** de verantwoordelijkheden, rechten en plichten van de ouders *eerbiedigen*.

62. Ouders mogen contracten sluiten in de sfeer van vrijwillige jeugdhulp, zolang deze hulp het ouderlijk gezag *niet uitholt*; vanuit hun autonomie wensen zij extra ondersteuning, en daarover voeren zij zelf de regie; zij beslissen over welke hulp, het begin en de beëindiging daarvan. Verder bepaalt **artikel 1:265a BW** dat uitsluitend na een machtiging van de rechter, een kind uit huis kan worden geplaatst. Ook deze bepaling is dwingend. Men kan dus niet via een overeenkomst vanuit de jeugdzorg afspreken dat kinderen elders worden ondergebracht.

63. Contractsvrijheid in de sfeer van kinderbeschermingsmaatregelen is een andere situatie, omdat het ouderlijk gezag *geheel of gedeeltelijk wordt uitgehold*. Met de GI wordt een contract gesloten waarbij ouders de verbintenis op zich nemen om:
    i. ofwel hun autonomie en de regie rond de verzorging of opvoeding structureel te delen, dan wel over te dragen aan de GI dan wel enige mate van zeggenschap van de GI te dulden (een overeenkomst van OTS);
    ii. ofwel hun eigen kind(eren) vrijwillig af te staan en te leveren aan de GI die met hulp van derden de opvoeding en verzorging volledig overneemt (een overeenkomst van OTS/UHP).

64. Dergelijke afspraken zijn in strijd met de wettelijke plicht van ouders onder artikel 1:247 BW. Op grond van artikel 3:40 lid 2 BW leidt strijd met een dwingende wetsbepaling – zoals artikel 1:247 BW – tot *nietigheid* van de rechtshandeling. De GI als bestuursorgaan hoort te weten, dat zij ouders niet mag vragen om dergelijke afspraken contractueel vorm te geven, en dat die afspraken dus geen enkele rechtsgeldigheid hebben. De GI als bestuursorgaan hoort dus ook te weten, dat zij ouders niet mag vragen om zo'n overeenkomst toch te sluiten. De Raad voor de Kinderbescherming hoort dit te toetsen. In het uiterste geval behoort de rechter de nietigheid te constateren en de GI – en de Raad voor de Kinderbescherming – tot de orde te roepen.

Overeenkomst van exploitatie/moderne slavernij

65. Elke vorm van hulp aan een kind, maar zeker kinderbeschermingsmaatregelen, moet effectief zijn. Ze moeten dus de ernstige, concrete problemen oplossen binnen een redelijke termijn, want **artikel 274 Sr** verbiedt slavenhandel, **artikel 273f Sr** verbiedt mensenhandel en elk opzettelijk voordeel uit de uitbuiting van een ander, en **artikel 1:1 BW** verbiedt persoonlijke dienstbaarheden, van welke aard of onder welke benaming ook. Ook deze artikelen zijn dwingend, dus ook daarvan mag contractueel niet worden afgeweken.

66. Volgens de Verenigde Naties is mensenhandel het werven, vervoeren, overbrengen, huisvesten of opnemen van mensen door middel van geweld, fraude of bedrog, met als doel hen voor winst uit te buiten. Mannen, vrouwen en kinderen van alle leeftijden en van alle achtergronden kunnen het slachtoffer worden van deze misdaad, die in elke regio van de wereld voorkomt.[20]

Indicatoren

67. Op grond van de volgende *indicatoren* *kwalificeert* een overeenkomst met de Nederlandse jeugdzorg tot kinderbescherming vrijwel zonder uitzondering *een overeenkomst van moderne slavernij*: slavenhandel, mensenhandel, uitbuiting, persoonlijke dienstbaarheden.
    (i) het kind is altijd de bron van de financiële aanspraken die uit het contract voortvloeien,
    (ii) er is sprake van een rechtsverhouding van machtsongelijkheid tussen de ouders en de contractspartij,[21]
    (iii) er is sprake van enige mate van uitholling van het ouderlijk gezag, en/of
    (iv) de kinderbeschermingsmaatregelen zijn niet effectief, of zelfs (per saldo) schadelijk; en worden jaar in jaar uit verlengd,
    (v) ouders klagen over valsheid in geschrifte, eenzijdige dossiervorming, leugenachtige verklaringen, ondeugdelijk bewijs, en andere problemen met de deugdelijkheid van het dossier.
    (vi) er worden dwangmiddelen ingezet tegen de ouders (zoals een gang naar de rechter, schriftelijke aanwijzingen, contactbeperkingen, etc.), deze middelen kunnen worden ingezet, of er wordt mee gedreigd om ouders te bewegen tot volgzaamheid, gehoorzaamheid danwel volledige onderwerping.

[20] https://www.unodc.org/unodc/en/human-trafficking/human-trafficking.html
[21] De machtsongelijkheid kan zijn: feitelijk (aantal medewerkers), financieel, kennis gerelateerd (in-house specialistische kennis en middelen om die kennis in te kopen via externe consultants en advocaten), ervaring (is de contractspartij een professionele "repeat-player"?), wettelijke machtsbasis, en toegang tot de macht (ketenpartners, met inbegrip van de Nederlandse Orde van Advocaten, de rechtspraak, de Raad voor de Kinderbescherming, de betrokken ministeries (VWS/Minister V&J), en parallelle belangen aan die van de macht, etc.

68. Vrijwel alle overeenkomsten zullen kwalificeren als nietige overeenkomst. Onder leiding van de GI's raken de meeste kinderen (verder) beschadigd of verbetert hun situatie niet wezenlijk, zonder dat ouders hun kinderen nog kunnen beschermen en de vrijwillige hulp zelfstandig kunnen beëindigen of daarin de beslissende stem hebben (artikel 255 Sr). De contractuele bepaling dat de GI slechts een inspanningsverbintenis heeft, of dat overeenkomst geen overeenkomst tot exploitatie is of bedoeld te zijn, nemen de schending van artikel 1:247 BW niet weg. Het feit dat de GI de betaling voor de dienstverlening krijgt van de Gemeente, doet niets af aan de kwalificatie van slavernij. *De facto* moeten ouders in het Nederlandse systeem overigens (via eigen bijdragen) meebetalen aan de uitbuiting van hun eigen kind(eren).

69. Op grond van artikel 3:40 lid 2 BW is de overeenkomst wegens strijd met dwingende wettelijke bepalingen verboden en nietig. Vanwege de inbreuk van verdragsbepalingen door inhoud of strekking "in strijd met de goede zeden of de openbare orde," en daarom eveneens nietig (artikel 3:40 lid 1 BW).
De GI als bestuursorgaan hoort te weten, dat zij ouders niet mag vragen om zo'n overeenkomst toch te sluiten. De Raad voor de Kinderbescherming hoort dit te toetsen. In het uiterste geval behoort de rechter de nietigheid te constateren en de GI – en de Raad voor de Kinderbescherming – tot de orde te roepen.

Verdragsbepalingen inzake exploitatie/moderne slavernij

70. De kinderen worden ook door Europese en internationale verdragen beschermd tegen exploitatie, zoals **artikel 5 Handvest EU, artikel 32 Kinderrechtenverdrag**.[22] Op grond van **artikel 7 VN Kinderrechtenverdrag** hebben kinderen het recht om de eigen ouders te kennen, en door hen te worden verzorgd. Vanuit hun rechtspositie is de overeenkomst van de GI met hun ouder(s) – zie hiervoor aan de hand van de indicatoren – door inhoud of strekking "in strijd met de goede zeden of de openbare orde," en daarom eveneens nietig (artikel 3:40 lid 1 BW).

71. Ook op deze grond zijn vrijwillige overeenkomsten van OTS en/of OTS/UHP verboden en nietig. De GI als bestuursorgaan hoort te weten, dat zij ouders niet mag vragen om zo'n overeenkomst toch te sluiten. De Raad voor de Kinderbescherming hoort dit te toetsen. In het uiterste geval behoort de rechter de nietigheid te constateren en de GI – en de Raad voor de Kinderbescherming – tot de orde te roepen.

5.3 Vernietigbaarheid (wilsgebreken)

72. Deze vrijwillige contracten zijn eenzijdig vernietigbaar door ouders op grond van wilsgebreken
Informatie achterstand. Jeugdbeschermingsmaatregelen leiden zoals reeds geconstateerd, in de praktijk vrijwel nooit tot een snelle oplossing van de problemen en/of terugkeer naar huis. Integendeel, OTS en/of OTS/UHP worden meestal tot het 18e of 21e levensjaar verlengd.
    1. Ook als er fouten gemaakt zijn of achteraf komt vast te staan dat de maatregelen nooit opgelegd hadden mogen worden, komen de kinderen niet thuis (zelfs niet in het Kindertoeslagen Schandaal[23]).
    2. Zelfs als de maatregelen niets helpen en wel leiden tot en (verdere) beschadiging van het kind leiden zoals een UHP (denk ook aan de bevindingen van Commissie Samson en Commissie De Winter over seksueel, fysiek en psychologisch geweld), komen de kinderen niet meer thuis.

    Deze informatie wordt vaak voor ouders verborgen gehouden. De indruk wordt gewekt dat het kind mogelijk door de jaarlijkse rechterlijke toetsing weer thuis kan komen, of de GI doet alsof het kind beter af zou zijn via vrijwillige jeugdbeschermingsmaatregelen.
    Machtsongelijkheid en/of druk. Het is staande praktijk dat de GI - om het zichzelf gemakkelijker te maken - streeft naar vrijwillige maatregelen, met het dreigement van dwang als middel om ouders te bewegen tot aanvaarding ('drang/dwang'). Hiermee bewijst de branche zelf dat een vrijwillige overeenkomst tot OTS en/of OTS/UHP, het wettelijk systeem van bescherming bij dwangmaatregelen doorkruist. Veel ouders en kinderen leven dan ook in constante angst, ondanks het zogenaamde vrijwillige kader.

73. In de hiervoor beschreven omstandigheden mogen ouders de nietigheid van de overeenkomst *eenzijdig* inroepen (artikel 3:49 BW) op grond van bedreiging, bedrog, misbruik van omstandigheden (artikel 3:44 BW) en/of dwaling (artikel 6:228 BW). Deze wilsgebreken leiden tot vernietigbaarheid van de overeenkomst. De vernietiging heeft terugwerkende kracht ('*ex tunc*', artikel 3:53 lid 1 BW).

74. Deze rechtsgevolgen maken duidelijk dat de contractsvrijheid geen geschikt instrument is voor kinderbeschermingsmaatregelen (rechtsonzekerheid). Gemeentes riskeren jarenlange financiering kwijt te raken met terugwerkende kracht. Zij moeten dat zien terug te vorderen van de GI.

[22] Zie ook artikel 36 VN Kinderrechtenverdrag, artikel 7 lid 1 sub c Statuut van Rome, artikel 4 EVRM, etc.
[23] https://nieuwrechts.nl/87893-omtzigt-furieus-zelfs-een-onafhankelijk-onderzoek-laten-doen-lukt-deze-regering-niet

75. Ten slotte handelt de GI structureel onrechtmatig, door de rechtsgeldige vernietiging van een contract door ouders niet te accepteren, maar te negeren. De uitvoering van het contract gaat doorgaans na vernietiging gewoon door.

5.4 Rechtsgeldige gronden van uithuisplaatsing

76. De uithuisplaatsing mag slechts als laatste redmiddel worden toegepast (EHRM 22 maart 2018, nrs. 68125/14 en 72204/14 (Wetjen e.a. t. Duitsland), EHRC 2018/118 m.nt. S. Florescu, par. 84-85. Zie ook o.m. EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94 (K. en T. t. Finland), par. 166-167, EHRM 26 oktober 2006, nr. 23848/04 (Wallová en Walla t. Tjechië), par. 73-74, EHRM 16 maart 2010, nr. 28680/06 (A.D. en O.D t. Verenigd Koninkrijk), par. 89. Zie ook de Case law guide on Article 8 of the European Convention on Human Rights (versie 30 april 2019), blz. 62, te raadplegen op www.echr.coe.int).

77. In de Parlementaire Geschiedenis (2010)[24] worden voorbeelden aangegeven van de zeldzaamheid in de casuïstiek, op grond waarvan dit middel geschikt zou kunnen zijn. Overigens geldt nog steeds dat eerst minder schadelijke alternatieven moeten worden geprobeerd, met steun uit het eigen netwerk; zeer waarschijnlijk is dat helaas ook in de onderstaande voorbeelden niet gebeurd. Zelfs in deze schrijnende gevallen moeten alternatieven worden geprobeerd (zoals beschermd, begeleid wonen in een woongroep):
    a. Een moeder waarvan het kind in 1998 uithuis is geplaatst wordt ontheven van het ouderlijk gezag over haar minderjarig kind. De moeder is jarenlang verslaafd aan alcohol en drugs, gebruikt medicijnen vanwege depressieve klachten, moeder is onbereikbaar voor de hulpverlening, onbetrouwbaar in het nakomen van afspraken. Er is geen zicht op verbetering van de situatie.
    b. Vader wordt jarenlang behandeld bij de GGZ, afdeling forensische psychiatrie. Beide ouders zijn zwakbegaafd. Vanaf 1993 heeft het gezin een geschiedenis van agressie en mishandeling van het kind door de vader. Deze mishandeling vindt nog steeds plaats tijdens de contactmomenten tussen de ouders en het – al zes jaar uithuisgeplaatste – kind. De veiligheid van het kind kan dan niet worden gewaarborgd. De moeder kan de situatie niet in goede banen leiden. De contactmomenten moeten fors worden teruggebracht om het kind normaal te laten ontwikkelen. In het belang van het kind verliezen de ouders het wettelijke gezag over hem. De rechtbank ging er vanuit dat deze ontheffing de ouders er toe zou kunnen bewegen om wel deskundige adviezen te volgen en afspraken na te komen.
    c. Mevrouw X, vermoedelijk in de regio Rotterdam verblijvend, is 34 weken zwanger. Haar zwangerschap verloopt ongecontroleerd, mevrouw X gebruikt fors harddrugs, dealt daarin en prostitueert zichzelf. Mevrouw weigert zich te laten behandelen of haar zwangerschap te laten controleren. Het kind zal hoogstwaarschijnlijk verslaafd ter wereld komen. Mevrouw krijgt geen ouderlijk gezag en Bureau Jeugdzorg krijgt de voorlopige voogdij.
    d. Voorlopige ondertoezichtstelling ongeboren kind. Moeder heeft cognitieve beperkingen en sociaal emotionele problemen. De moeder wil op geen enkele wijze meer hulp. Het ongeboren kind wordt onder toezicht gesteld.
    e. Moeder, oefent alleen het gezag uit over twee kinderen en is zwanger. De ontwikkeling van de kinderen wordt op sociaal-emotionele, cognitief en fysiek gebied bedreigd. Moeder is door een verstandelijke beperking niet in staat «adequaat opvoedingsgedrag» te vertonen. Hulpverlening in een vrijwillig kader is niet afdoende gebleken. Moeder is van mening dat er zich in haar woning geesten bevinden en heeft daarop de woning verlaten. Nadat zij de woning «ritueel [heeft] laten reinigen» woont zij er weer. Zowel de twee minderjarige kinderen als de ongeboren vrucht worden onder toezicht gesteld en uithuis geplaatst.
    f. Een zwangere vrouw is langdurig bekend bij diverse hulpverleningsinstanties vanwege haar verschillende gedragsstoornissen. Zij functioneert op zwakbegaafd niveau en onttrekt zich regelmatig aan hulpverlening. De vader die ook hulpverlening behoeft heeft die stopgezet. Omdat de vrees bestaat dat de ouders de ongeboren vrucht zullen onttrekken aan noodzakelijke medische zorg wordt de vrucht onder voorlopig toezicht gesteld en te zijner tijd uithuis geplaatst.
    g. Moeder, van enkele weken oude baby, functioneert op zwakbegaafd niveau, heeft borderline persoonlijkheidsstoornis en kan «onder ongunstige omstandigheden haar onmacht, angst of woede omzetten in destructief gedrag». De vrouw moet binnen kort in detentie vanwege een veroordeling tot een poging tot doodslag. Moeder is kan zich «geen opvoedingsvaardigheden eigen maken, zij bleek [eerder] niet leerbaar». Moeder is eerder ontheven over het gezag van twee andere kinderen. Vader functioneert eveneens op zwakbegaafd niveau en heeft 24-uurs begeleiding en behandeling nodig. Hij vormt een gevaar in verband met impulsdoorbraken bij spanning gevolgd door agressie. De baby wordt onder toezichtgesteld en met spoed uithuis geplaatst.

78. De huidige gronden van uithuisplaatsing zijn volgens veel advocaten in de afgelopen jaren aantoonbaar (veel) te ver opgerekt.

[24] https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-32405-2.html

5.5 Illegale richtlijnen terugplaatsing

79. De richtlijnen voor terugkeer van de kinderen naar huis gaan uit van een zogeheten “aanvaardbare termijn”. Deze termijn bedraagt ½ jaar (kinderen tot 5 jaar) tot een jaar (kinderen ouder dan 5 jaar). Na ommekomst van die termijn zijn de kinderen van de pleegouders. De kinderen zouden dan zozeer aan de pleegouders zijn gehecht, dat de pleegouders voorgaan boven de eigen ouders. Bovendien hebben pleegouders een ‘blokkeringsrecht’ dat zij kunnen inroepen als ouders verzoeken om terugplaatsing naar huis bij ‘vrijwillige’ zorg van langer dan een jaar; bij een formele OTS/UHP laat de Raad voor de Kinderbescherming de wensen van de pleegouders doorgaans zwaarder wegen dan die van het belang van het oorspronkelijke gezin.

80. Deze richtlijnen vormen eveneens bewijs van het karakter van exploitatie van de Nederlandse jeugdzorg, mede door het eigen belang van de ketenpartners om de kinderbeschermingsmaatregelen voor te zetten en de kinderen zo lang mogelijk te ‘verzilveren’.
    a. Ten eerste is de richtlijn nietig, omdat het in strijd is met artikel 7 VN Kinderrechtenverdrag en in strijd met artikel 1:247 BW.
    b. Ten tweede wordt miskend dat na deze termijn de kinderen geregeld binnen de jeugdzorg worden verplaatst. Dan is de richtlijn kennelijk geen beletsel.
    c. Het tijdsverloop is geen geldige reden. Doorslaggevend is het bestaan van een concrete, ernstige ontwikkelingsbedreiging.
    d. Als die concrete, ernstige ontwikkelingsbedreiging er nooit geweest is, of de uithuisplaatsing om andere redenen achteraf onrechtmatig of nietig blijkt, kan het tijdsverloop de onrechtmatigheid of nietigheid niet wegnemen.
    e. Als kinderen hun gehechtheid met hun eigen ouders verliezen, is er een vermoeden van onrechtmatig handelen van de GI in strijd met artikel 1:262 lid 3 BW (het bevorderen van de familieband).

81. Nederland haalt hiermee niet eens het niveau van Nazi-Duitsland in 1945, nu zij dergelijke inhumane, barbaarse richtlijnen niet als nietig en onrechtmatig heeft geïdentificeerd, maar als beroepsstandaarden heeft geïmplementeerd.
    Als de kinderen dan vervolgens niet mogen terugkeren naar huis, en de ouders buiten spel zijn gezet – vaak wordt hun ouderlijk gezag bij wijze van automatisme afgenomen na een perspectiefbesluit – dan laten de pleegouders alle ouderschapsrechten gelden jegens de kinderen, maar doen geen afstand van de exploitatierechten. Hoewel zij dus als rechtsopvolgers hebben te gelden van de echte, biologische ouders, hoeven zij geen genoegen te nemen met de kinderbijslag, maar blijven zij dagelijkse vergoedingen en andere aantrekkelijke voorwaarden genieten die binnen het commerciële systeem worden betaald. De exploitatie gaat door, maar de ouders zijn dan ook formeel rechteloos gemaakt.

> *“Of course, when the (Polish) mother is still alive, we are prepared,*
> *in view of the mother’s terrible suffering and uncertainty during the years of separation,*
> *to return the child safe and sound to her.*
> *Of course, the biological mother has the first right*
> *and with a heavy heart I will give up the child whom we have come to love and cherish.”*
>
> Germany, 1945

> *“Returning the children to their real parents*
> *equals the situation of a ‘family separation’,*
> *since they have found a safe, long term and accepted place*
> *with the foster parents*
> *and they are doing quite well.”*
>
> The Netherlands, 2019

82. De verplichte periodieke rechterlijke toetsing is illusoir na ommekomst van de termijnen. Ook dit draagt bij aan het karakter van showprocessen. Vrijwel geen enkel kind mag terugkeren naar huis, ook al wordt in de beschikkingen niet expliciet aan de richtlijnen gerefereerd. Advocaten en rechters geven in hun onderlinge rolverdeling de schijn van legitimiteit aan nietige en onrechtmatige praktijken.

5.6 De tenuitvoerlegging van beschikkingen

83. Op grond van artikel 430 lid 3 Rv mogen beschikkingen pas ten uitvoer worden gelegd na voorafgaande betekening door de gerechtsdeurwaarder. Artikel 812 Rv voorkomt dat de afgifte apart moet worden

verzocht, maar ontslaat niet van de verplichting tot betekening. Ouders kunnen een executiegeschil aanspannen. Ook voorkomt deze tussenkomst de antedatering van gerechtelijke beschikkingen (zie Protocol ‘vluchtende’ gezinnen).

84. Ook de tenuitvoerlegging van beschikkingen mag geen aantasting van de menselijke waardigheid opleveren, niet van de ouders en ook niet van het kind. Als blijkt dat het kind helemaal niet weggehaald wil worden, dan is het kind kennelijk ondanks mogelijke problemen (voldoende) gelukkig en gehecht en wil het niet op deze manier ‘beschermd’ worden. Voorafgaande betekening stelt ouders in staat om zichzelf en het kind voor te bereiden en het kind vrijwillig naar een aangewezen plek te brengen, in plaats van dat zij thuis worden overvallen door een overmacht van zwarte uniformen (bijvoorbeeld met 12 politieagenten en vier politiebussen).